

Arrest

nr. 183 001 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn vier minderjarige kinderen X, X, X en X, en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2015 dienden de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en zijn echtgenote samen met hun kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 1 december 2015 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.07.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29.11.2001 met een beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene keerde na deze asielaanvraag terug naar zijn land van herkomst.

Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 22.02.2006 met een beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op datum van 27.12.2006 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken om betrokkene de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op datum van 08.05.2012 trekt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus in. Het beroep tegen deze beslissing wordt op 15.07.2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De derde asielaanvraag werd afgesloten op 28.09.2015 met een beslissing van niet in overwegingname door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk twee maanden voor de eerste, drie maanden voor de tweede en 27 dagen voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2005 te verblijven. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat het om een tijdelijk verblijf ging dat verband hield met de situatie in zijn land van herkomst en dat zijn verblijfstitel bij een normalisering van de situatie in zijn land van herkomst niet meer verlengd zou worden en hij het land diende te verlaten. Bovendien werd hem op 23.09.2014 en op 28.10.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, zijn veiligheid en zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering

kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven, zijn vrijheid en zijn fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Kosovo (waar roma geen rechten zouden hebben, waar er slechte leefomstandigheden zijn voor Roma en waar de kinderen geen recht zouden hebben op onderwijs) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Verzoeker beperkt zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat hij persoonlijk zou vrezen voor zijn leven bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

Bovendien kan hierbij opgemerkt worden dat de elementen met betrekking tot de situatie van Roma in Kosovo reeds werd onderzocht en afgewezen door het CGVS.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonst dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Uit het verslag van de gemeente blijkt dat betrokkene wel zou inwonen bij familieleden van hem, maar betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Kosovo en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien gaat het hier om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door enig bewijs.

Het feit dat zijn kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien merken we op dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat zijn kinderen daadwerkelijk en tot op heden schoollopen in België. Ter staving van de scholing van zijn kinderen legt betrokkene een attest van regelmatige lesbijwoning voor met betrekking tot zijn dochter [M.] voor vorig schooljaar en een verklaring ouders bij inschrijving met betrekking tot [A.], die echter noch gedateerd noch ondertekend is. Met betrekking tot de eventuele scholing van [H.], [M.] en [D.] wordt geen enkel stuk voorgelegd. We stellen dus vast dat betrokkene enkel heeft aangetoond dat zijn oudste dochter vorige jaar schoolliep.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat de kinderen als het ware Belgen zijn en goede schoolresultaten behalen, dat zij hun moedertaal niet beheersten, qua lezen en schrijven en dat zij zwaar getraumatiseerd door het leven zullen gaan. Allereerst merken we op dat het hier slechts om loutere beweringen gaat die niet ondersteund worden door enige vorm van bewijs. Verder merken we nogmaals op dat betrokkene niet aantoonst dat zijn kinderen hier momenteel schoollopen of dat ze hier überhaupt naar school gegaan zijn, met uitzondering van zijn oudste dochter die een attest voorlegt voor het schooljaar 2014-2015. Dat zij goede schoolresultaten zouden behalen, is een loutere bewering daar er geen enkel schoolrapport wordt voorgelegd. Wat betreft de bewering dat zij hun moedertaal niet zouden beheersen, dit argument kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Rom zouden spreken, wat toch de moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Rom, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Verder stellen we vast dat betrokkene enkel aantoonst dat hij Nederlands Richtgraad 1 beheerst, zijn vrouw, [R.H.], legt geen enkel attest voor in verband met gevolgde taallessen. Dit ondergraft de stelling dat de kinderen hun moedertaal niet zouden beheersen nog verder. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De bewering dat de kinderen zwaar getraumatiseerd door het leven zullen gaan, is louter de mening van betrokkene en wordt niet gestaafd door enige vorm van bewijs. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat het om een tijdelijk verblijfsstatuut ging, namelijk subsidiaire

bescherming, en dat bij een normalisering van de situatie in zijn herkomstland zijn verblijfsstatuut niet verlengd zou worden.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren.

Betrokkene haalt verder aan dat hij aanzien wordt als een persoon met een handicap, waarvan het verdienvermogen verminderd is tot één derde of minderen van wat een valide persoon kan verdienen. Ter staving hiervan legt hij een attest voor van de FOD Sociale Zekerheid. We stellen echter vast dat dit attest slechts geldig was tot 31.01.2013. Betrokkene toont aldus niet aan wat de huidige situatie is. Evenmin toont hij aan dat hij een nieuw attest heeft aangevraagd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat haalt aan dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de Belgische openbare orde. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene herhaaldelijk inbreuken pleegde tegen de Belgische openbare orde en meerdere malen van zijn vrijheid beroofd werd. Op datum van 29.02.2008 werd hij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor 'weerspannigheid door verscheidene personen, niet ten gevolge van een voorafgaandelijke afspraak: schuldige = niet gewapend; schuldige = hoofd van de weerspannigheid of uitlokker ervan. Op datum van 13.10.2010 werd hij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vier maanden voor 'mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf (herhaling). We stellen dus vast dat betrokkene zich herhaaldelijk heeft schuldig gemaakt aan inbreuken tegen de Belgische openbare orde.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij contacten zouden hebben met Belgen, dat zij tal van referenties zouden bijvoegen, dat zij tal van familieleden met legaal verblijf zouden hebben, dat zij lessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat het hele gezin perfect Nederlands zou spreken, dat al hun economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn en dat ze een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal –richtgraad 1 evenals de bijhorende deelcertificaten voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene bijzonder weinig stukken voorlegt ter staving van zijn integratie, met name enkel het certificaat van richtgraad 1 en dit niettegenstaande een verondersteld verblijf sinds 2005.”

1.3. Op 1 december 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoeker.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“De heer: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2015, aan betrokkene betekend op 28.10.2015.”

1.4. Op 1 december 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de echtgenote van verzoeker, waarop hun kinderen figureren .

Dit vormt de derde bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

R.M. , (...), R.H. (...), R.A. (...), R.M. (...), R.D. (...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.10.2015, aan betrokkene betekend op 28.10.2015.”

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast voor zover het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, daar het verzoekschrift geen middel bevat tegen deze beslissingen. Het gehele betoog ter ondersteuning van het enig middel is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het volstaat niet om enkel een middel tegen de eerste bestreden beslissing te ontwikkelen en vervolgens in fine van het verzoekschrift te concluderen *“De bestreden beslissingen zijn om die reden niet afdoende gemotiveerd”*.

2.2. R.M., geboren op 17 oktober 1998, voor wie verzoeker in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger optrad, is ondertussen meerderjarig geworden. Zij wordt geacht het beroep in eigen

naam als de tweede verzoekende partij voort te zetten. Zij vormt samen met de eerste verzoekende partij, de verzoekers in onderhavige betwisting.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpen verzoekers op: *"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel"*.

Na een omstandig theoretisch betoog, waarvan de Raad opmerkt dat het standaard wordt opgenomen in verzoekschriften die door verzoekers' raadsman worden ingediend tegen gelijkaardige beslissingen, betogen verzoekers concreet als volgt,:

"(...)

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partijen louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partijen niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.*

- dat verzoekende partijen met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zouden hebben ingediend;*

Ten eerste wensen verzoekende partijen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partijen in België verblijven en de taalperfect spreken, volledig geïntegreerd zijn, er een nieuw leven hebben opgebouwd, werkbereidheid aantonen, geen binding hebben met het land van herkomst, schoolgaande kinderen hebben, bij een terugkeer naar het land van herkomst onderworpen kunnen worden aan mensonterende handelingen, volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoende gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tót grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partijen.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen,

artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids-

en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende

partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

3.2. De Raad leest nergens in het verzoekschrift een concrete uitleg aangaande het geschonden geachte rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze bepalingen betreffen dus de formele motiveringsplicht. Verzoekers betogen dat de eerste bestreden beslissing niet voldoet aan de formele motiveringsplicht en dat deze beslissing hen – omtrent de motivering in rechte – *“in het donker [laat] tasten”*. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat werd verwezen naar een juridische grondslag, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite. Met name zet de gemachtigde op een gemotiveerde wijze uiteen waarom de elementen aangehaald in de in punt 1.1. aangehaalde aanvraag geen buitengewone omstandigheid vormen die verzoekers ervan vrijstellen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hiermee voldoet verwerende partij aan haar formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met hun uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de formele motiveringsplicht, hun aanvoelen dat de eerste bestreden beslissing *“maar schaars gemotiveerd is”* en hun loutere verwachting dat de motivering van de eerste bestreden beslissing omstandiger moet zijn, tonen verzoekers geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

3.4. Verzoekers houden voor dat *“bij een gebeurlijke weigering (lees onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering”* en dat verweerder in dat geval zou moeten aangeven *“wat nu wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd”*. De Raad kan deze stellingname geenszins volgen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder om – binnen zijn discretionaire bevoegdheid ter zake – de aangehaalde omstandigheden te beoordelen en indien hij van oordeel is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, uiteen te zetten waarom niet, quod in casu. De formele motiveringsplicht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt verweerder niet op om in het algemeen te omschrijven wat buitengewone omstandigheden zijn. Verder, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de eerste bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.5. Uit het verdere betoog van verzoekers blijkt dat zij de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen kennen, daar zij inhoudelijke kritiek uiten op deze motieven. Het middel dient derhalve verder te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Voor wat betreft de inhoud van de overige opgeworpen geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, kan er worden verwezen naar de theoretische uiteenzetting die verzoekers daaromtrent zelf geven in hun verzoekschrift.

3.7. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.8. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.9. Waar verzoekers vragen dat de *“Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet”*, ziet de Raad niet in hoe dit betoog aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het beschikken over een identiteitskaart of internationaal paspoort (behoudens de bij wet voorziene vrijstellingen) en het aantonen van de buitengewone omstandigheden cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn. Dit houdt in dat het niet aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden op zich een onontvankelijkheidsbeslissing kan schragen waarbij verweerder dus niet gehouden is zich uit te spreken over de andere ontvankelijkheidsvoorwaarde en hieruit evenmin kan worden afgeleid dat bijgevolg aan de andere ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden zou zijn voldaan.

3.10. De Raad merkt op dat verweerder met betrekking tot de aangehaalde elementen van integratie stelde: *“De elementen van integratie (met name het feit dat zij contacten zouden hebben met Belgen, dat zij tal van referenties zouden bijvoegen, dat zij tal van familieleden met legaal verblijf zouden hebben, dat zij lessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat het hele gezin perfect Nederlands zou spreken, dat al hun economische en sociale belangen in België gevestigd zouden zijn en dat ze een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal –richtgraad 1 evenals de bijhorende deelcertificaten voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Deze motivering is deugdelijk en pertinent want ze vindt steun in het principe-arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769. Hierin oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verzoekers brengen niets aan wat maakt dat zich in hun geval een andersluidende beoordeling opdringt. Verzoekers brengen bijkomend ook niets in tegen de eerste bestreden beslissing waarin in dit verband nog wordt opgemerkt, *“Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene bijzonder weinig stukken voorlegt ter staving van zijn integratie, met name enkel het certificaat van richtgraad 1 en dit niettegenstaande een verondersteld verblijf sinds 2005”*.

3.11. Verzoekers betogen dat zij *“pro forma door verwerende partij afgewezen word[en], zonder dat men [hen] in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.”* Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe om alle elementen en stukken die hij relevant acht te voegen bij de aanvraag. Verzoekers kunnen dan ook niet de verwachting koesteren om een vraag of uitnodiging te krijgen van de verwerende partij met het oog op het overmaken van bijkomende inlichtingen en stukken. Verder betogen verzoekers nog dat *“de bestreden beslissing*

onredelijk en onzorgvuldig genomen [is], gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en afdoende motivering te verschaffen". Hierboven heeft de Raad reeds vastgesteld dat de motivering in rechte en feite afdoende is. Met hun voornamelijk theoretisch betoog laten verzoekers na om in concreto aan te tonen dat de appreciatie van de gemachtigde de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan. Op geen enkel ogenblik gaan verzoekers in op de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin stippen verzoekers in concreto aan met welke gegevens in het dossier verweerder geen rekening zou hebben gehouden, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

3.12. Verzoekers tonen met hun theoretische beschouwingen over allerlei algemene beginselen van behoorlijk bestuur – meer dan er opgeworpen worden in het middel – daarvan geen schending in concreto aan.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA